

म किन खीष्टियान भएँ ?

प्राक्कथन

तपाईं किन खीष्टियान हुनुभयो भनेर मलाई
प्रायः सोधिएका प्रश्नहरूको जवाफ तलका
पृष्ठहरूले दिने...

समर्पण

सँधै मेरो प्रेरणाको श्रोत बन्नुहुने मेरो श्रीमान
बिलप्रति

विषय-सूचि

१: शुरुमा	१
२: मण्डली जान थालें	५
३: सही मानिस	१०
४: पैसाको पछि लागें	१४
५: येशूसित भेट	१७
६: दिदी बहिनीहरूको सेवाकाइ	२३
७: तपाईं नि ?	२५

म किन खीष्टियान भएँ ?

परिचय

हाम्रो मधुमासको निम्ति मबाट नै पैसा सापट
माग्ने सँघर्षरत गरिब वकिल सुब्रिज्जीसँग विवाह
गरेर मेरो जीवनमा रोलर कोष्टरजस्तै उत्तार-चढाव
आउला भनेर मैले कहिलै सोचेको थिइन । त्यस
दिनदेखि मेरो जीवन व्यापारिक सफलता, बाल-
बालिका पालन-पोषण, वैवाहिक जीवनको उत्तार-
चढाव, खीष्टमा परिवर्तन र अन्ततः सार्वजनिक
अन्तराष्ट्रिय सेवाकाई समावेश भएको एउटा छाँया
भएर गएको छ । यदि कसैले तिम्रो जीवनमा यस्तो-
यस्तो हुनेछ भनेर विवाहपूर्व नै भविष्यवाणी
गरिदिएको भए म कि हाँसे कि रुने थिएँ । मैले
कहिले पनि उच्चस्तरको खीष्टियान सेवाकाईको इच्छा
गरिन र कहिले पनि सु-समाचार प्रचारिका हुने इच्छा
पनि गरिन । यद्यपि, मेरो जीवनमा सेवाकाईप्रतिको
भुकाव रहेको थियो र धेरै सँख्यामा मानिसहरू प्रभु
खीष्टमा बचाइएको मैले देखेको थिएँ । विश्वव्यापी
रूपमा दिदी-बहिनीहरूको ब्रीचमा मसिही सत्यता
सिकाउन परमेश्वरले मलाई प्रयोग गर्नुहुन्छ भनेर
साँचो रूपमा भन्नुपर्दा कहिलै पनि सपना देखिन ।

विगत फर्केर हेर्दा परमेश्वरको बाहुलीले मलाई
असंख्य उत्तार-चढावबाट डोच्याएर यस्तो स्थानमा
लैजानु भयो, जहाँबाट परमेश्वर मलाई त्यस्ता
कुराहरूको साथै अन्य भूमिकाहरूमा प्रयोग गर्न सक्षम
हुनुभएको छ ।

यो पुस्तिका लेख्नुको उद्देश्यचाहिँ मेरो जीवन
र सेवाकाईको क्षेत्रमा परमेश्वरले गर्नु भएको
विश्वासयोग्यताको उल्लेख गर्नु हो । र, यसले
पाठकहरूलाई परमेश्वरप्रतिको विश्वास र काममा
महान यत्न-प्रयत्न गर्नको निम्ति आशा प्रदान गर्दछ ।

अध्याय एक शुरुमा

मलाई लाग्छ, बाल्यकालको धेरै कुरा गर्नु पर्दैन होला, वास्तवमा यति नै प्रयाप्त छ । हामीले खान पाएका थियौं, माया पाएका थियौं र भन्नुपर्दा लाउन प्रशस्तै पाएका थियौं । यी कुराले मेरो जीवनमा एउटा आधारशिला खडा गरिदियो, जहाँबाट म बिराट संसारमा प्रवेश गरी असल र नैतिक जीवन जिउन सकें । तेहजना छोरा-छोरीहरूमध्ये म बीचको थिएँ । मभन्दा माथि छ जना दाजु-दिदीहरू र मभन्दा मुनि छ जना भाइहरू थिए । म बीचको बच्चा भएकोले म दाजु-दिदीहरूजस्तो पनि थिइन नता भाइहरूजस्तो ।

हाम्रो जीवन रेलवे लाइनमा केन्द्रित थियो, जसको लम्बाइ न्युजिल्याण्डको उत्तरीटापुबाट फैलिएको थियो । मेरो बुवाले रेलवेमा सामान्य मजदुरको रूपमा काम गर्नुभयो र उहाँ स्टेशनको हाकिमसम्म हुनुभयो । बुवाको रूपमा उहाँलाई हेर्दा उहाँ अलिक कठोर हुनुहुन्थ्यो । उहाँ विरलै मुस्कुराउनु हुन्थ्यो, विरलै हाँस्नुहुन्थ्यो र उहाँ आज्ञाकारितामा विश्वास राख्नुहुन्थ्यो –उहाँको निम्ति आज्ञापालन छिनभरमै पालन भइहाल्नु पर्दथ्यो । आज्ञापालन नगर्नेहरूले छालाको पेटिले कठोर सजाय पाउनेछ भनेर सबैलाई थाहा भइहाल्थ्यो । कोहिबेला बुवा साह्रै रिसाउनु हुन्थ्यो । बुवाको आक्रमणबाट जोगाउने प्रयासमा मेरो आमा, बुवा र आज्ञा उल्लंघन गर्ने बच्चाहरूको बीचमा ठिन्डै खडा हुनुहुन्थ्यो ।

मैलेभन्दा पनि मेरा दशजना दाज्यु-भाइहरूले बुवाको यस्तो स्वभावलाई महसुस गरेका थिए । यथार्थमा भन्नुपर्दा, मलाई एकचोटिको पिटाइको याद छ, तर त्यो साँच्चिकै स्मरणीय पनि छ । अनुशासनमा राख्नुअघि खास कारणविना नै मलाई खाटमुनिबाट तानेर निकालिइएको थियो । उहाँ कठोर स्वभावको हुनु भए तापनि उहाँ एउटा असल व्यक्ति हुनुहुन्थ्यो । उहाँले हामीलाई माया गर्नुहुन्थ्यो र हाम्रो खातिर उहाँको स्तरअनुसारको माग हामीबाट

4 म किन खीष्टियान भएँ ?

गर्नुहुन्थ्यो । परिवार चलाउनको निम्ति उहाँले शुरुका दिनहरूमा धेरै संघर्ष गर्दै कठिन परिश्रम गर्नुभयो । उहाँले विहान-बेलुकी गाई दुहुनु हुन्थ्यो । त्यसपछि दिउँसोको कार्य रेलवेमा गर्नुहुन्थ्यो । उहाँ आफ्नो परिवारको निम्ति एकदमै असल काम गर्नुहुन्थ्यो, परिवारको निम्ति चाहिएको कुरा प्रबन्ध गर्नुहुन्थ्यो साथै उहाँले परिवारमा विचलन आउन दिनुहुन्थ्यो । मेरा भावी जीवनमा महत्वपूर्ण हुने उहाँका आफ्ना स्वभावहरू मभित्र हालिदिनु भएको थियो, विशेषगरी सिकाइ र सफलताको निम्ति धैर्य र दृढ-सङ्कल्प ।

मेरी आमा पनि कडा परिश्रमी हुनुहुन्थ्यो । ती दिनहरूमा बच्चाहरूको स्याहार-सुसार गर्दै, उनीहरूको खाना तयार पार्दै नै पन्ध्र बर्ष बित्यो, उहाँले अरु केही गर्नु नै पाउनु भएन । उहाँको निम्ति बालबच्चा स्याहार-सुसार गर्नु नै पूर्णकालीन जागिर भएको थियो, भनौं अझ त्योभन्दा पनि बढी । उहाँ अतिनै व्यस्त भएको कारण लखतरान भएर उहाँ प्रायः ओछ्यानमा नै पुर्लुक्क पल्टिहाल्नु हुन्थ्यो । विगतमा फर्केर कहिलै नहेर्नु तर जहिले पनि अगाडि हेर्नु र युवा पुस्ताहरूसँग संचार गर्न सक्षम हुनु भनेर मेरो आमाले मलाई सिकाउनु भएको एउटा एकदमै मुल्यवान कुरा थियो ।

बच्चाहरू हुर्केपछि उनीहरूले घरका काम सघाउनु भन्ने अपेक्षा राखिएको थियो । छोराहरूलेचाहिँ दिन र रातमा दूध दुहन र अन्य केटा मानिसहरूले गर्ने काम गरेर बुवालाई सघाउँथे भने छोरीहरूले भने आमाले काममा सघाउनु भनेर अहाइएको थियो । विद्यालय जाने समय नहुन्जेलसम्म मैले धेरै पटक आमालाई लुगा धुने र मही बनाउने काम सघाउनु पर्दथ्यो । परिवारभित्र निसन्देह प्रेम भए तापनि वाह्यरूपमा स्नेहचाहिँ प्रकट हुँदैन थियो । हामीसँग नता कुनै खेलौनाहरू थिए, नता कुनै पुस्तकहरू नै थिए । हाम्रो वरिपरि जे हुन्थ्यो, त्यसको खेलौना बनाएर खेल्ने गर्दथ्यौं भने केटाहरूचाहिँ भुम्रोको फुटबल बनाएर पछाडि पट्टिको सानो खेतमा खेल्थे । मसँग भने एउटा

गुडिया थियो । हामीहरू खीष्टमस बाजेले उपहार दिएको नक्कल गरेर खेल्ने गर्दथ्यौं । चिनिया माटोले बनेको गुडियालाई मैले जतनसाथ कपडाले राम्ररी बेहेर राखेको थिएँ । त्यो गुडिया मेरी आमाले मलाई खीष्टमसको उपाहारस्वरूप किनिदिनुभएको थियो । तर त्यसलाई एउटा केटाले कुनै परवाह नै नगरी भुँईमा फ्याँकियो र त्यो धूलोपीठो भएर फुट्यो । गुडिया फुटाउने केटाले अर्को गुडिया त ल्याइदियो तर त्यो पहिलाको जस्तो थिएन । मेरो सुत्ने ओछ्यानमा अझै पनि त्यो सुन्दर गुडिया भएको भए हुन्थ्यो भनेर म इच्छा गरिरहन्छु ।

हाम्रो बुवाले बनाउनु भएको पहिलो घर चारवटा पर्खालले घेरिएको अलकत्रे त्रिपालको छाना भएको थियो । हामी पछि ठूलो घरमा सयौं । हुकंदै गरेका बाल-बच्चाहरूको निम्ति सुत्न चारवटा कोठाहरू चाहिन्थ्यो तर हामी सबैजना एउटै विस्तरामा सुत्ने गर्दथ्यौं । मेरो बुवाले पन्ध्रजना अट्ने डाइनिङ टेबल बनाउनु भयो । त्यो कहिले पनि त्यहाँबाट हटाउन नसकिने थियो ।

मेरो सुत्ने कोठाको भित्तामा लेखिएको बचनका शब्दहरू मैले कहिलै भुल्न सकेको छैन : “ दुःखको बेलामा दाजु-भाइहरू भन्दा पनि मित्र नजिक हुन्छ । ” मेरो बाल्यकाल र त्यसपछि पनि त्यो भनाइले मेरो जीवनमा स्वभाविक रूपमा प्रभाव पारिरह्यो किनभने मेरो जीवनको हरेक अवस्थामा विशेष मित्रहरू थिए, चाहे त्यो प्राथमिक तहमा वा माध्यमिक तहमा वा जीवन निर्वाह गर्ने क्षेत्रमा वा वैवाहिक जीवनमा होस् । त्यो बचनको शब्दहरूले भन्न खोजेको कुरा मैले जीवनमा धेरै पछि मात्र बुझें ।

सन १९३९ मा हाम्रो पृथक र साधारण जीवनलाई पनि विश्व घटनाहरूले प्रभाव पारेको थियो । मेरा दुईजना दाज्युहरू ज्याक र रोन दाश्रो विश्वयुद्धमा जानुभयो, जसले गर्दा हाम्रो सँधै एकसाथ रहेका संयुक्त (घनिष्ठ) परिवारलाई छुटायो । हाम्रो ती दुई दाज्युहरू त युद्धमा बाँचे तर युद्ध-अवधिमा हाम्रो परिवार दुःखदायी अवस्थाबाट भएर गुज्रनु पर्‍यो । त्यो थियो अर्को दाज्यु गोर्डन मोटरसाइकल दुर्घटनामा परेर बित्तुभयो । उहाँ

६ म किन खीष्टियान भएँ ?

त्यसबेला २० वर्षको मात्र हुनुहुन्थ्यो । आधुनिक औषधिहरू तथा प्रविधिहरूबाट उहाँ संभवतः बाँच्न सक्नुहुन्थ्यो होला । तर ती समयमा त्यहाँ त्यस्तो प्रकारको कुनै पनि सुविधाहरू थिएन । र तीन दिनपछि उहाँ बित्तुभयो । मेरो एकदमै नजिकको कोही व्यक्ति गुमेको मेरो जीवनको त्यो पहिलो अनुभव थियो । वसन्तका फूलहरूको सुगन्धले मलाई अझ पनि अन्तिम संस्कारको याद दिलाइरहन्छ ।

हामीले आफ्नो दुःख-पीडा आफैँ भित्र सिमित राख्यौं, ती दिनहरूमा र खासगरी हाम्रो परिवारमा त्यस्ता कुराहरू बाहिरी शब्दहरूले व्यक्त गर्न सकिन्न थियो । तर हामी घायल भएका थियौं, युद्धमा आफ्ना छोराहरू गुमाएका हामीले चिनेका मानिसहरू भैं हामी पनि नमिठो गरी घायल भएका थियौं । कहिले-काहिँ मेरो आमा गोर्डनलाई गुमाउनु परेको पीरमा गोर्डनको कपडा भएको ठाउँमा जानुहुन्थ्यो र कपडाहरू सुम्सुम्प्याउनु हुन्थ्यो । तर हाम्रो जीवन सामान्यतया चलिरहेकै थियो ।

हाम्रो दोश्रो दुःखको अनुभव चाहिँ एकदमै फरक थियो तर पनि त्यो दुःख पहिलेको जतिकै हृदय-विदारक थियो । गर्मीको मौसम थियो, हामी खोलामा पौडी खेलिरहेका थियौं । त्यो नदी हाम्रो जमीनबाट भएर बग्दथ्यो । धुँवाको गन्धले हो कि वा आमाको चिच्याटले हामीलाई सतर्क गरायो मलाई त्यति निश्चित भएन तर हामी भने ढिस्कोमाथि चढ्यौं किनभने हाम्रो घरमा आगो लागेको थियो । ताबाको सानो भिल्काबाट आगो लागेको थियो । एकछिनमै घर जलेर स्वाहाभएर गयो । आमाले सुतिरहेको भाइलाई ओछ्यानबाट तानेर निकाल्न र भित्ताका केही फोटोहरूलाई उष्काउन मात्रसमय पाउनुभयो । त्यसपछि उहाँ हतार-हतार गरेर घरबाहिर निस्कनुभयो ।

घर जलिरहेको दृश्य हेर्नु एकदमै भयावह अनुभव थियो । त्यो बेलाका सम्भ्रना र त्रासले मेरो मस्तिष्क भरिएको थियो । त्यो कुराले मलाई आकुल-व्याकुल बनाउन खोज्दथ्यो । म असल र खराब समय दुवै भएर जानुपर्‍यो । मलाई के होला भन्ने डरलाग्दो र आडै सिरिङ्ग पाएँ

त्रासले मेरो जीवनमा अधिकार जमाएको थियो । एक रात हामी एकजना छिमेकीको घरमा भेला भएका थियौं र हामीले बच्चाहरूलाई छुट्टयाएर भिन्दाभिन्दै घरमा उनीहरूलाई पठायौं । ती नगरबासीहरूले हामीलाई खाने कुरा र कपडाको बाकसहरू पठाएर अचम्मलाग्दो गरी सहायता गरे । बुवाको सानो जीवन विमाको प्रमाण पत्र थियो र त्यसैबाट केही फर्निचरहरू र अत्यावश्यक कुराहरू लियौं । तर त्यो विनाशकारी प्रहारबाट हामी निको हुनु पर्दथ्यो ।

त्यति समय नबित्दै मेरो बुवाले अर्को शहरमा नयाँ काम पाउनुभयो । हामी ती घटनाहरूका संभ्रना र विगतका कुराहरू भुलेर एउटा नयाँ परिवेशमा पुनःस्थापित हुनथाल्यौं । हामी नजिकैबाट भएर ट्रेन जाँदा हरेक रात जमीन कम्पन हुने गर्दथ्यो र बत्तीले मेरो ओछ्यान नै उज्यालो बनाउने गर्दथ्यो । त्यसबेला हाम्रो घरमा आगो लागेछ कि क्या हो भनेर म भयभित भएर ब्यँभने गर्दथेँ ।

8 म किन खीष्टियान भएँ ?

अध्याय दुई मण्डलीमा जान थालें

म जन्मेको समयदेखि नै परमेश्वरको बाहुली ममाथि थियो भन्ने कुरामा कुनै दुई मत छैन । म सानो हुँदाको बेलामा मण्डली जाने, बाइबल पढ्ने र प्रार्थना गर्ने कुरामा त्यति उत्साह पाइँदैन थियो तर म भने स्वभाविकरूपमा त्यस्ता गतिविधिहरूमा आकर्षित हुने गर्दथेँ । मेरो परिवारमा त्यस्तो चाहना राख्ने व्यक्ति सायद म मात्र थिएँ होला । मेरो बुवा मण्डली पृष्ठभूमिबाट आउनुभएको र उहाँलाई बाइबलको बारेमा राम्रो ज्ञान भएता पनि कहिले मण्डली जानुहुन्न थियो । मैले कर गर्दै भने वा मण्डलीमा विशेष कार्यक्रम भए मात्र मेरी आमा पनि मण्डली जाने गर्नुहुन्थ्यो । तर म हरेक हप्ता विश्वासयोग्य भएर मण्डली जाने गर्दथेँ, म मेरा दाज्यूहरू र दिदी-बहिनीहरू लगायत विश्वासी भएका थियौं । हामीहरू भ्रुण्डमा स्वीकृत भएका थियौं किनभने हामी धेरैजना थियौं । बाल-बच्चाहरू, बाह-तेह बर्षको भएपछि धेरैजसो परिवारहरूले आफ्ना बाल-बच्चाहरू विश्वासी भएको कुरा पक्का गर्दथेँ किनभने त्यसो गर्नु सबैको निमित्त स्वभाविक नै भइसकेको थियो ।

मण्डलीप्रतिको मेरो अठोट चाहिँ त्योभन्दा पनि अझ अगाडि बढ्नु थियो । मैले यो काम गर्नुपर्छ भनेर हृदयबाट नै मलाई विश्वास भएकोले म पक्कारूपमा विश्वासी भएको थिएँ । मैले पत्राचारबाट बाइबल कक्षाहरू पनि लिएँ किनभने मलाई सिकाउन सक्ने त्यसबेला नजिकै कोही पनि थिएनन् ।

मभित्र सँधै खीष्टियान कुराहरू प्रति स्वभाविक आकर्षण रहेको हुन्थ्यो र मलाई परमेश्वरको बारेमा धेरै जान्न र उहाँ स्वयमलाई चिन्ने चाहना हुन्थ्यो ।

सम्भेर ल्याउँदा यस्तो अपत्यारिलो लाग्छ । मेरो भक्तिपूर्ण र समर्पित प्रतिवद्धताको बावजुद पनि मलाई कसैले तिमीले प्रभु येशूलाई आफ्नो प्रभु भनेर चिन्थौ त भनेर एकपल्ट पनि सोधेनन् । यदि मलाई कसैले सोधेको भए मैले “अँह” भनेर उत्तर दिन्थेँ । तर मलाई प्रभु

येशूलाई चिन्नु त्यति महत्वपूर्ण लागेन किनभने असल केटी बन्नु र मण्डली नियमित रूपमा जानु नै मलाई मुख्य कुराजस्तो लाग्दथ्यो । म प्रार्थना गर्थे तर परमेश्वरले उत्तर दिनुहुन्छ भन्ने वास्तविकता र यथार्थमा कुनै पनि आशा थिएन । व्यक्तिगत रूपमा परमेश्वरले साँच्चै प्रार्थनाको उत्तर दिनुहुन्छ भनेर मैले वर्षौं पहिले नै बुझ्नु पर्दथ्यो । त्यस्तो महत्वपूर्ण कुरा नबुझे तापनि मण्डली प्रतिको मेरो उत्साहमा तुँवालो लागेन ।

म किशोरी अवस्थामा पुगेको समयमा मेरो बुवाले मेरा दाजुहरूलाई स्थानिय ठीक र बेठीक बीचको भिन्नताहरू बुझ्न सकोस् भनेर स्थानिय मण्डलीमा जाऊ भनेर आदेश दिनुभयो । उहाँको त्यो निर्णयलाई जोड दिने कामचाहिँ मेरो थियो ।

म र आमा मिलेर छ जनाको हात-खुट्टा र अनुहार धोइदिन्थ्यौं र उनीहरूको कपाल कोरिदिन्थ्यौं । भाइहरूले पदहरू कण्ठस्थ पार्न सकेको छ कि छैन भनेर हेर्ने काम मेरो हुन्थ्यो । त्यसपछि, हामी सबैजना लुरु-लुरु विहानको सँगतिमा जाने गर्दथ्यौं । दिउँसोको समयमा म अन्य बाल-बालिकाहरूलाई भेला पार्थे र तिनीहरूलाई स्थानिय मण्डलीमा लैजाने गर्दथे । मेरो एकजना भाइले म सँधै मण्डलीमा भएको कुराको अभ्क पनि याद गर्दछ । मैले अधिकांश बाल-बालिकाहरूलाई मण्डलीमा लगेको कारणले पुरस्कार पनि पाएँ । परमेश्वरले सुसमाचारको निमित्त मेरो जीवनमा बोलावट दिनुभएको कुराको त्यो प्रारंभिक संकेत थियो भनेर मैले कहिले महसुस गरिन । म समर्पित भए तापनि मेरो जीवनमा शून्यताको आभास भने भइँनै रह्यो । म आफैले खीष्टमा नयाँ जीवनको अभ्कपनि निश्चयता पाएको थिइन ।

विशेषगरी, प्रभुभोजमा सहभागी हुनुचाहिँ मेरो निमित्त महत्वपूर्ण कुरा हुने गर्दथ्यो । म विश्वासी भएको प्रमाणित भएपछि मैले पनि अन्य ठूला मानिसहरू सरह रोटी र कचौरामा सहभागी हुने अनुमति पाएँ अनि परमेश्वरको बारेमा साथै मेरो जीवनलाई विचलित पार्ने कुराको बारेमा मनन गर्ने अवसर पाएकोमा म रोमाञ्चित हुन्थे । त्यो समय मेरो निमित्त विशेष समय हुन्थ्यो, केवल परमेश्वरसँग समय बिताउने समय र त्यस्तो समयलाई

10 म किन खीष्टियान भएँ ?

कहिल्यै पनि चुकाइन । त्यहाँबाट म बाइबल शिक्षा दिन जाने गर्दथे, जहाँबाट मैले बाइबल शिक्षा पाएको थिएँ । हरेक हप्ता कक्षामा जानुअघि नै मैले पढाउने सामग्रीहरू तयार पार्नु पर्दथ्यो । म स्वयं गृहकार्यमा लागि पर्थे, अन्ततः म निकै बाइबल जान्ने भएँ । यद्यपि, मैले येशू प्रभुलाई व्यक्तिगत रूपमा चिनेको थिइन ।

माध्यमिक विद्यालयमा अध्ययन गर्ने म मेरो परिवारको पहिलो व्यक्ति हुँ । अन्य मेरो दाज्यु-भाइ तथा दिदी-बहिनीहरूले कामको खोजीमा प्राथमिक तहमै आफ्नो अध्ययन छोडे । तर म सिकनलाई दृढ इच्छा राख्ने र आफैँलाई अघि बढाउन चाहना राख्ने व्यक्ति थिएँ । मलाई लाग्छ त्यस्तो गुण मेरो बुवाबाटै मैले पाएको हुनुपर्छ किनभने मेरो बुवाको शिक्षा कम भए तापनि उहाँ सँधै उत्तम कुराको निमित्त अघि बढ्न प्रयास गरिरहनु हुन्थ्यो । एकपल्टको कुरा हो मैले बुवालाई अर्को साल त मलाई अर्कै विद्यालयमा बस्न दिनुहोस् भनेर उहाँले सहर्षरूपमा मलाई हुन्छ भन्नुभयो तर त्यसमा धेरै आर्थिक भार बहन गर्नपर्दथ्यो ।

हामीसँग घरमा बाल-पुस्तकहरू केही पनि थिएनन् । बाल-पुस्तकहरू नहुनु मेरो निमित्त शुरूको वर्षहरूमा दुर्भाग्य नै भयो किनभने म अन्य बाल-बालिकाहरू सरह पढ्न सकिदिन थिएँ । विद्यालय मेरो निमित्त सँधै चुनौती बनिरह्यो । बाल-पुस्तकहरू नभएर कतिजना त निरुत्साही भए होलान् र कतिजनाले अध्ययन नै स्थगित गरे होलान् तर म भने अगाडि बढिरहेँ । जेहेन्दार विद्यार्थीहरू र राम्ररी पढेर आएका सहपाठीहरू बीचमा आफूलाई हीनताबोधले कहिलेकाहिँ त गाह्रो पार्दथ्यो तर मेरो बुवाको प्रतिस्पर्धात्मक व्यक्तित्व मेरो सामुन्ने आउने हुनाले मलाई सफलताको निमित्त दृढ-संकल्पी बनाउँथ्यो । मैले मूलतः बाणिज्य विषयहरू छाने र पछि त्यसमा निकै राम्रो पनि गरें साथै मैले हिसाब-किताब राख्ने, टाइपिङ र संकेत लिपिमा राम्रो गरेकोले पुरस्कृत पनि भएँ ।

मैले हाशिल गरेको शिक्षा मेरो निम्ति देशबाहिर जाने मौका साबित भयो किनभने यसले सचिव-पेशाको पूर्वाधार खडा गरिदिई सकेको थियो । त्यस समयमा दोश्रो विश्वयुद्ध चलिरहेकै थियो । युद्धको निम्ति पुरुष मित्रलाई हटाइएको खाली ठाउँमा मैले वेलिङ्गटन राजधानीमा जागिर पाएँ । ६ हप्ताको टेलिग्राफिष्टको रूपमा तालिम गरेर म टेलिग्राफ विभागमा काम गर्न गएँ, जहाँ साँकेतिक खबरहरू समावेश गरिएका हुन्थे ।

म सत्र वर्षे किशोरी नै थिएँ, शहरी जीवनप्रति नौलो र सोभो स्वभावको थिएँ । तर वेलिङ्गटन शहरको मनोरञ्जन र आनन्ददायक कुरामा चाँडै भिज्ने संभावना देखें । शुरुमा होस्टेलमा बसेँ । त्यसपछि मेरी ठूली दिदी अन्नासँग घरको फ्याटमा बस्न थालें । हामीहरू बच्चा जस्तै घनिष्ठ थिएँनौँ तर ठूलो शहरमा बस्नुपरेकोले हामी अभिन्न भएर बसेका थियौँ ।

वेलिङ्गटन शहरको मुख्य आकर्षण नै अमेरिकन सैनिकहरू थिए, किनभने उनीहरू प्रायः समुद्रपार सैन्यदलमा काम गर्ने हाफ्रै मानिसहरू थिए । अमेरिकन पानी जहाजहरू बन्दरगाहमा आउँदै गरेको मेरो कार्यालयको झ्यालबाट देखिन्थ्यो, अनि अन्ना र म नाच्न जाने, पानी जहाजबाट भरेका समुद्र किनारमा भेला भएका पुरुषहरूसँग कुरा गर्न जाने मौका पाउँथ्यौँ ।

हामी त्यति साह्रो बहुलङ्गीचाहिँ थिएँनौँ । हामी रक्सी पिउँदैन थियौँ, हामी धुम्रपान पनि गर्दैन थियौँ । मसँग जुन पुरुषले विवाह गर्छ, उसको निम्ति भनेर मैले आफ्नो शरीर सुरक्षित राख्न दृढ भएर बसेँ । त्यस समयमा यौन सम्बन्धका दवावहरू त्यति साह्रो हुँदैन थियो र यदि कुनै मानिसले खुलेर त्यस्तो कुरो गरिहाल्यो भने म खीष्टियान हुँ भन्ने बारेमा बताउन कतिपनि हिचकिचाउदिन थिएँ ।

हामी रमाइलो गर्न, कुरा गर्न र नाच्न पाएँ साह्रै रमाउँथ्यौँ । तथापि, म केटा साथीहरूसँग भने अलिक कडा व्यवहार गर्थेँ । दीर्घकालिन सम्बन्धको निम्ति कसैले अनुचित रुचि देखायो भने उनीहरूलाई म छोडिदिन्थे र अर्कोतिर जान्थे । दयालु बन्नको खातिर त्यो समय निर्दय बन्ने अवस्था थियो । म त्यसबेला रमाइलो मात्र गर्दथेँ तर त्यसमा दिलोज्यानले लागेको भने थिइन ।

12 म किन खीष्टियान भएँ ?

समय बित्दैजाँदा मैले विवाह गर्न खोजेका पुरुषमा मैले के के चाहेको हो, सो कुराको बारेमा म अझ अत्याधिक सजग हुँदै गइरहेको थिएँ । र, ती मध्येमा मेरो एउटा प्राथमिकता चाहिँ पैसा पनि थियो । मेरी आमाले भोग्नुपरेको दुःखजस्तै म पनि जीवनभरि दुःख भोगेर जिउने ममा इच्छा थिएन । मैले चाहेको कुरा जुटाउन सक्ने पुरुष म चाहन्थेँ । यथार्थमा, मैले एउटा केटासाथीलाई छोडिदिँँ किनभने उ सामान्य किराना पसले हुन चाहन्थ्यो र उसको कुरा मलाई त्यति फाइदाजनक लागेन ।

वेलिङ्गटनको चारबर्षे बसाइपछि मलाई मेरो कार्यालयले एक महिनाको लागि अकल्याण्ड शहरमा सरेवा गरिदियो । म त्यहाँ पुगेपछि मलाई लाग्यो त्यहाँबाट फर्केर जाँदिन । अकल्याण्ड शहर निकै आत्मिक लाग्यो र त्यस समयमा मेरा चारजना दाजुभाइहरू त्यहाँ बसिरहनुभएको थियो । छोटो समयमा नै मैले चारवटा कामहरू बदलें । दिदी अन्ना पनि त्यतै बस्न आउनु भएको थियो अनि म नौलो ठाउँमा चयनसँग बसोबास गर्न थालें ।

मेरा दाज्यु-भाइहरू बसिरहनु भएको नजिकैको घरमा हामी पनि सय्यौँ र उनीहरूलाई भाँडाकुँडा धुन, खाना पकाइदिन र सरसफाइमा सघाउन थाल्यौँ । केही वर्षमा नै मेरो बुबा पनि अकल्याण्डमा सरेवा भएर आउनुभयो र हाम्रा परिवारहरू फेरि एकैठाउँमा भेला हुन थाल्यौँ ।

अध्याय ३ सही मानिस

म उन्नाईस-बिस बर्षको हुँदा मलाई विवाह गर्ने कुरामा त्यति साहो चासो थिएन । तर मलाई त्यति कुराचाहिँ थाहा थियो-म एकदिन श्रीमति अनि आमा बन्नेछु । म बिभिन्न प्रकारका मानिसहरूसँग हिँडुल गर्थे, म जहिलेपनि **सही मानिस** को छ भनेर नजर राख्थे । त्यस्ता पुरुषको लागि मैले बिभिन्न प्रकारको मापदण्डहरू बनाएको थिएँ । मैले चाहेको पुरुष कमसेकम मेरो बुवाजस्तो ज्ञान भएको हुनुपर्दथ्यो । पैसा भएको वा पैसा कमाउन सक्ने क्षमता भएको मानिस हुनुपर्दथ्यो । हँस्यौली गरेर भन्नुपर्दा, प्रेम त्यति साहो महत्वपूर्ण थिएन । त्यस पछाडि के हुन्छ भनेर मलाई केही पनि थाहा थिएन । मलाई मैले चाहेको जस्तो जोडी जुराइदिनुहोस् भनेर परमेश्वरसँग प्रार्थना गर्न र भरोसा गर्नमात्र सक्थे । मण्डलीमा सक्रिय र निरन्तर रूपमा लागिरेहेको बेलामा पनि हाम्रो व्यक्तिगत प्रार्थना सुनेर उत्तर दिने परमेश्वरलाई मैले अझै अँगाल्न सकेको थिइन । मसँग सरोकार राख्ने कुराहरूको निमित्त कहिले काहिँ प्रार्थना गर्दथे, तर परमेश्वरले उत्तर दिनुहुन्छ भनेर साँचो रूपमा कहिल्यै पनि आशा राखेकी थिइन । म त्यस्तो अज्ञानतामा रहे तापनि सबै कुरा त परमेश्वरमा नै थियो । उहाँले भविष्य जान्नुहुन्थ्यो । मेरो जीवनमा के हुनलागिरहेछ भनेर परमेश्वरलाई थाहा थियो र उहाँले मेरो श्रीमान हुनको निमित्त सही व्यक्ति दिनुभयो ।

मेरो भेट बिल सुब्रिस्कीसँग असामान्य पाराले, भनौँ एक विद्रोही प्रकारले भयो । म रग्बी खेल्ने क्याथोलिक डेस नाम गरेको मानिससँग घुम-घाम गर्न गइरहन्थे । उसँग एकदिन सानो-तिनो भगडा भएपछि आफूलाई तिरस्कृत र उदास अनुभव गर्दै नाच हेर्न एकलै गएँ र त्यस बेलामा एकजना सुन्दर जवानले मलाई नाचन निम्तो दिए । ओहो, मलाई नाचन साहै मनपर्थ्यो र उ पनि एकदमै राम्रोसँग नाच्छथ्यो । मेरो रणनीतिले बिललाई पाउन होइन तर डेसतिर फर्कन भने मेरो निमित्त काम गर्‍यो । मैले मधुरतासँग सोधेँ, “मलाई बल खेल्न लैजाउनु हुन्छ ?” “हामी दुवैजनाको निमित्त म आफैँ तिरौँला नि ।” त्यस पछि मेरो अप्रसरतामा नै मिति तय गर्‍यो, अनि हाम्रो सम्बन्धको शुरुवात भयो । मैले पनि

14 म किन खीष्टियान भएँ ?

आफ्नो लक्ष्य बनाएँ । मैले आकर्षक पहिरन लगाएँ अनि रातभर सँगै नाच्यौँ । डेस पनि त्यहाँ आएको थियो ।

बिल र मेरो धेरै कुराहरू मिल्थ्यो, हामी दुवैजना गरिब पछुभुमिबाट आएका थियौँ र हामी दुवैजनासँग नै पैसा कमाउने धोको थियो । उनी गंभिर, शिक्षित र ज्ञानी मानिस थिए । हाम्रो जोडी मिल्ने खालको देखिन्थ्यो ।

हाम्रो प्रणय सँधैँ त्यति रोमाञ्चकारी हुँदैन थियो । बिल वकिल हुन खूब मेहनतसँग अध्ययन गरिरहेका थिए र उनले जुन कुरामा मन लगाउँथे, त्यसबाट उनी कतिपनि टसकोमस हुँदैन थिए । परिणामस्वरूप, हामी शनिबार र आइतबारका रातहरूमा मात्र घुम-घामको निमित्त जाने गर्दथ्यौँ । हामीले एक-आपसमा भेटघाट गरिरहेको तीन महिना बितिसकेको समय बिचार गर्दा मलाई अचम्म लागेको कुरा अझै पनि याद आउँछ किनभने कुनै पनि पुरुषसँग म दुई महिना भन्दा बढी समय बिताउँदिन थिएँ, तर यसपाली एक बर्ष पनि बित्यो । मलाई लाग्यो हाम्रो सम्बन्ध प्रगाढ भइसकेको थियो तर विस्तारै सम्बन्ध विकास हुँदैजावोस् भन्ने कुरामै म संतुष्ट थिएँ किनभने बिलले आफ्नो अध्ययन पूरा गर्नु भनेर केही समयको निमित्त पखनु परेको थियो ।

दुई बर्षपछि म कहाँ जँदैछु भनेर निश्चित गर्न मैले निर्णय गरें । कुनै पनि कुरा कहिल्यै हुन आउँदैन भने त्यसको निमित्त पखेर मेरो जीवन त्यतिकै बर्बाद पार्न चाहन्न थिएँ । त्यसकारण, बिल तिमिले मलाई छ महिनाभित्रमा विवाह गर कि त विदाइ गर भनेर मैले उसलाई एउटा अन्तिम कुरो भनिदिने । त्यति समय नबिन्दै मैले मगनीको औँठी लाएँ ।

विवाहको तयारी नाटकीय ढङ्गले शुरू भयो, त्यो महान दिन आउनुभन्दा करिब एकमहिना अघि मैले मनोवैज्ञानिक समस्या भोगेँ । एक रातको कुरा म निद्राबाट बिउँभे अनि म मर्दछु भन्ने अनुभूति मभित्र भइरह्यो र स्वर्गदत्तले “येशूको काखमा सुरक्षा छ” भन्ने गीत सुन्थालेँ । विवाहको तयारी र कामको चापले मेरो स्नायू प्रणालीमा प्रभाव पारिरहेको थियो र शारिरीक रूपमा पनि शिथिल हुँदै गइरहेको थिएँ । मैले कानूनी लेखन्दासको काम छोड्नुपर्‍यो (मैले कुनै दिन सघाउन सकूँला भनेर यो जागिर शुरू गरेको थिएँ ।) म किनमेल गर्न जान्थेँ तर भवनले मलाई थिच्छे छ जस्तो अनुभूति भएको कारण म त्यहाँबाट भाग्ने गर्दथेँ । म

रातको समयमा डरले थर-थर काँप्थे । मेरो विवाहको दिनमा पनि मेरो जीवनभरि सन्दर व्यक्तिले मलाई केही क्षणको निमित्त भने पनि विवाह समारोहबाट बाहिर लैजानु पर्नेभयो ताकि आराम गर्दै आफैलाई सम्हाल्न सकूँ । म तुरुन्तै निको भइनु तर महिनौं अनि वर्षौं बिन्दै जाँदा समस्याको चाप कम हुँदैगयो र त्यस्तो प्रकारका लक्षणहरू लगातार कम देखिन थाल्यो । बिल र म त्यस समस्याको आक्रमण ठम्याउनमा निपुण भइसकेका थियौं, विशेषगरी समस्या छाती र श्वास-प्रश्वासमा हुने गर्दथ्यो । त्यस्तो खालको लक्षणहरू देखा पर्दाखेरि हामी त्यसलाई सामान्य रूपमा लिने गर्दथ्यौं । त्यस्तो मानसिक त्रासले विवाहका केही रोमाञ्चलाई खल्लो बनाइदियो ।

केटी मान्छेको जीवनमा विवाह भनेको सबैभन्दा महान दिन हो भन्ने मलाई लाग्दछ तर मनोवैज्ञानिक समस्या र त्यसको निरन्तर प्रभावको कारण मलाई आफ्नो विवाहको अधिकांश कुराहरू याद छैन । भव्य विवाह समारोह नभए पनि बालसँगतिका बाल-बालिकाहरूले सगीत झुण्डमा गाएको गीतले मेरा गहमा आँसु टिलपिलाएको अनि त्यो क्षण रमाइलो भएको अब्ब पति मेरो मानसपटलमा ताजै छ ।

हाम्रो विवाहको शुरूका दिनहरू खुसी र भरपूर नै थिए । शुरूका दिनमा हामी बिलका बाबु-आमासँग बस्थौं । उहाँहरूले हाम्रो निमित्त भनेर केही कोठाहरू चिटिक्क बनाइदिनु भएको थियो । त्यो कुरा हाम्रो निमित्त ठूलो सहायता थियो । बिल आफ्नो कानूनी पेशामा स्थापित हुने प्रयासरत भइरहेको बखतमा हामी आर्थिक रूपले संघर्ष गरिरहेका थियौं ।

सासु-ससुरासँग बस्नु मेरो निमित्त सहज भने थिएन । उहाँहरू असल जीवन जिउने मानिसहरू हुनुहुन्थ्यो तर उहाँहरूसँग हाम्रो जीवनशैली भने मिल्दैन थियो । त्यस घरमा न रेडियो थियो न नाचगान नै हुन्थ्यो । हामी दुवैजनालाई रेडियो सुन्न र नाचगान गर्न मन पर्दथ्यो । ती कुराहरू नहुँदा रीस उठेर आउँथ्यो ।

बिलको आमा-बुबाले मलाई वास्तवमा मन पराउनु हुन्थ्यो । साँचोरूपमा भन्नुपर्दा बिलको बुवा-आमाले उनको निमित्त हुनेवाला श्रीमति डोरोथी नाम गरेकी केटी हेरेका थिए र मेरो उपस्थितिले उहाँहरूको योजना नै भत्ताभुङ्ग भयो । जे जे भए तपनि बिलको आमा मप्रति दयालु, उदार हुनुहुन्थ्यो । उहाँले मलाई परिवारमा स्वीकार गर्न निकै कोशिस गर्नुभएको थियो । दुर्भाग्यको कुरा, हामीले एक आपसलाई

16 म किन ख्रीष्टियान भएँ ?

नजिकबाट चिन्ने अवसर भने कहिलै पनि पाएनौं । शुरूका दिनहरूमा मैले बिललाई उनको कानूनी पेशामा सहयोग गर्ने अनि त्यसपछि मैले आफ्नो मातृत्वतिर ध्यान दिन थालें । हाम्रो विवाह भएको दुई वर्ष पछि जेन जन्मियो, जेन जन्मिएको दुई वर्षपछि पावल जन्मियो र त्यही अन्तरालमा मारिया जन्मिइन् ।

मलाई यति बाल-बच्चाहरू भए पछि भइहाल्यो भनेर सोचेको थिएँ । त्यसैले मारिया जन्मेको पाँच वर्षपछि चौथो बच्चा जोनको आगमनको निमित्त म तयारी थिइन । तर जोन जन्मन्दा पनि अरु छोरा-छोरी जन्मन्दा जस्तै आनन्द नै लाग्यो । म एउटा विश्वासयोग्य श्रीमति, माया गर्ने आमा र वास्तवमा उज्ज्वल भविष्य देख्न चाहने स्त्री थिएँ । आउनेवाला दुःख-पीडाको बारेमा सपनामा पनि चिताएको थिइन ।

अध्याय ४ पैसाको पछि लागें

जोन गर्भमा भएको सात महिना हुँदा हाम्रो वैवाहिक जीवन नमीठो भएको मैले पहिलोपल्ट महसुस गरें। बाल-बच्चाहरूलाई लालन-पालन गर्न र बिलको काम फस्टाउँदै जानको निम्ति म समर्पित भएर लागेको थिएँ। नानीहरू उठ्नुभन्दा सखारै बिल काममा गइसकेका हुन्थे र बेलुकी नानीहरू सुतिसकेपछि मात्र उनी घर आइपुग्थे। उनी सातै दिन काम गर्थे। हप्तामा ८० घण्टा भन्दा पनि बढी काम गर्थे। मैले बुझेर नै प्रश्न गर्न चाहिन ब्रह्म जे छ त्यस्तै हुँदैजावोस् भनेर नै चुपचाप बसेँ। तर मैले कतिपनि धनसम्पति र सफलताको तिर्र अभिलाषाले हाम्रो वैवाहिक जीवन र परिवारलाई नै नष्ट पारिरहेको छ भनेर कतिपनि शुरुमा महसुस गर्न सकेको थिइन। समय बित्दैजाँदा बिल आफ्नो बालबच्चाहरूको निम्ति नौलो मानिसभै भए, भन्नुपर्दा मलाई पनि त्यस्तै लाग्न थाल्यो। उनी धेरै कुरामा एउटा समर्पित बुवा भएतापनि कलिला छोरा-छोरीहरूसँग सम्बन्ध विकास गर्ने महत्वपूर्ण समय चाहिँ उनीसँग हुँदैन थियो। हामीहरूसँग धेरै साथीभाइहरू थिए र हामीले जीवनको सारतत्व सही प्रकारले पत्ता लगाएका छौं भन्ने हामीलाई आभाष भएको थियो। सांसारिक परिभाषाअनुसार हाम्रो जीवन त्यस्तै थियो। हाम्रो विलासी जीवनशैली थियो। हामी सबै कुरा प्राप्त गर्न सक्ने भयौं र पायौं पनि।

तर ती सबै कुरा हुँदाहुँदै पनि मलाई शुन्यताबोधले एकदिन मलाई नराश्ररी प्रहार गर्‍यो। म सात महिनाको गर्भवति थिएँ, म आफूलाई कुरुप र हेलित महसुस गर्थे। अरु बेला भन्दा म बढी भावुक भएको थिएँ र मलाई त्यसबेला बढी प्रेम र वास्ताको खाँचो परेको थियो। मैले जुन बेलामा प्रेम र वास्ता पाउनुपर्ने थियो, त्यस बेलामा मैले ती कुराहरू पाउन सकिन। र, वैवाहिक जीवन नै अन्त्य गरिदिन्छु भनेर मैले बिचार गरें। अनायासै, यी सबै कुरा झूटा तडकभडक हुन् भन्ने मलाई महसुस भयो

18 म किन खीष्टियान भएँ ?

अनि आफ्नो जीवनको सतहीपना एवं व्यर्थताको बोध मैले गरें।

बिल र म अलग भयौं। कारण थाहा नपाइकन नै हाम्रो वैवाहिक जीवन टुट्न पुग्यो। शुरुमा त्यस्तो नराम्रो त केही भएको थिएन, बिलको काम र पैसाप्रतिको समर्पण सांसारिक फाइदाको निम्ति थियो। तर बाल-बच्चाहरू हुर्काउनु पर्ने म अपरिपक्व आमाचाहिँ तनावभित्र गुञ्जिरहेको थिएँ र अस्तित्व नभएको वैवाहिक सम्बन्धको बारेमा मैले अन्ततः बताउनु नै पर्ने भयो।

म आफूलाई बिलको बढिरहेको कानूनी व्यवसाय र पेशाको निम्ति एउटा सानो हिस्साजस्तो मात्र अनुभव गर्न थालें। रमाइलो पार्टीहरू मनाए तापनि मेरो मनमा निराशा र एकलोपन सुटुक्क छिरिरहेको थियो। जीवन बिट्दैगयो। मचाहिँ अति नै निराश भइरहेकै थिएँ।

घर घर नभएर पैसा तिरेर खाने-बस्ने ठाउँजस्तै लाग्न थाल्यो। म र बिलबीचमा कतिपनि कुराकानी हुँदैन थियो। हामीबीच केवल एकअर्कामा देखादेख मात्र हुने गर्दथ्यो। उनीबाट मैले कहिले पनि धन्यवादका शब्दहरू पाउँदैन थिएँ। र मलाई यस्तो लाग्न थाल्यो म घरको नोकनी भन्दा केही फरक रहिन छु।

मैले मनमनै सोचेँ, “यदि यहाँ वैवाहिक जीवन र परिवार छ भने, त्यस्को मूल्य हुँदैन र ?” मैले आफ्नो आमाबुबाले गर्नुभएको कुरालाई फर्केर हेरेँ, उहाँहरूले यी सबै कुराहरू आइरहेको देख्नुभएको थियो तर उहाँहरूले कतिपनि हस्तक्षेप गर्नुभएन। उहाँहरूले कहिलै केही पनि बोल्नुभएन। तर उहाँहरूले धेरै प्रकारले सहायता गर्नुहुन्थ्यो। बिल र म घुम्न गएर सँगै समय बिताओस् भनेर उहाँहरू हाम्रो घरमा आएर हाम्रो बाल-बच्चाहरूको रेखदेख गरिदिनु हुन्थ्यो।

बिल घर छोडेर गएकोमा म खुसी हुन्थे। मेरो निराशाको गहिराइ यतिसम्म भइसकेको थियो। एक आइतवारको रात बिल मण्डलीबाट घर फर्कदा मैले उसको बाटो हेरेर बसिरहेँ र उसलाई मेरो आफ्नो

निर्णयको बारेमा बताइदिउँ । उनी तीनछक्क परे । हाम्रो सम्बन्धमा के गडबडी भइरहेको छ भनेर उनलाई कति पनि महसुस गरेका थिएनन् । हामीबीच कुराकानी नहुने भएकोले कसरी उनले मसँग कुराकानी गर्न सके होलान् ?

बिलले हाम्रो पारिवारिक सम्बन्ध र परिवारको पुनःनिर्माणमा आफ्नो सम्पूर्ण शक्ति लगाए । हामी मिलेर त्यस कुरामा लागिपर्थौं र उदेकरीतिले हाम्रो पारिवारिक जीवनमा सुधार हुँदैगयो । हाम्रो पारिवारिक सम्बन्धमा सुधार आए तापनि त्यसको अवशेषहरू अलिअलि रहेकै थियो, जसलाई पछिल्ला दिनहरूमा समाधान गर्नुपर्ने हुन्थ्यो । मैले ति भयावह दिनहरू फर्केर हेर्दाखेरि प्रभु येशूले “तिमीले परमेश्वर र पैसाको एकसाथमा सेवा गर्न सक्दैनौं” भन्नुभएको कुरा सार्थक लागेको अनुभव गर्दछु ।

हामीले दुवै कुरा गर्ने प्रयास गर्थौं अनि असफल हुन्थौं । विश्वासयोग्य भएर हामी मण्डली जाने गर्दथौं । हाम्रा बालबच्चाहरूलाई विश्वासी बनाएका थियौं र जानेसम्म असल जीवन जिउने प्रयास गरिरह्यौं । तर हरबखत पैसाको ईश्वरले हामीलाई बहकाएर लैजान्थ्यो । अन्तमा, हाम्रो सोचको राज्य चुरचुर भएर जानुपथ्यो । संसारको कुनै पनि वैभवले हृदयभित्रको चोट र शून्यतालाई निको पार्न सक्दैन । जसलाई यसको बारेमा थाहा छ, उसबाट यो कुरा बुझ्नुहोस् ।

20 म किन खीष्टियान भएँ ?

अध्याय पाँच येशूसित भेट

पछिल्ला वर्षहरूमा हाम्रो वैवाहिक जीवनमा सुधार ल्याउन हामीले भगिरथ मेहनत गर्नुपर्ने गर्नुपर्ने थियो । हामीहरूले धक्का पाएका थियौं, विशेषगरी बिललाई त्यस्तो भएको थियो । हाम्रो परिवार साह्रै नराम्रो गरी टुक्रिन लागेको थियो र हामी दुवैजना मिलेर आफ्नै निम्ति र बाल-बच्चाहरूको लागि भने पनि वैवाहिक जीवनमा सुधार गर्न भनेर लागिपरेका थियौं । हामीले अझ धेरै काम गर्नुपर्ने रहेछ भनेर हामी दुवैजनाले महसुस गर्नुपर्ने गर्नुपर्ने थियो । त्यसकारण, हामी मिलेर रात्री खानाको लागि बाहिर जान्थौं ।

बिलको पेशा र कानूनी रुचि त्यसबेलासम्म राम्ररी स्थापित भइसकेको थियो । त्यसकारण, उनले आफ्नो परिवारको निम्ति पहिलाभन्दा अझ धेरै समय दिनुपर्ने हुन्थ्यो । हाम्रो बीच कुराकानी हुन थाल्यो, दुःख-सुख आदानप्रदान गर्न थाल्यौं साथै सँगसँगै सपना पनि बुन्न थाल्यौं । हाम्रो सम्बन्धमा भर्खरै विहानी आइरहेको छ जस्तो लाग्दथ्यो । हामी नियमितरूपमा मण्डली गइरहे तापनि हामीले आफ्नै सामर्थ्यमा आफ्नो वैवाहिक सम्बन्धको पुनःस्थापन तथा पुनःनिर्माण गर्ने प्रयास गरिरह्यौं ।

परमेश्वरसँग हाम्रो साँचो सम्बन्ध थिएन अनि उहाँमा हाम्रो सम्पूर्ण जीवन सुम्पनु वा उहाँको अगुवाइ खोजी गर्नु हामीले कुनै पनि आवश्यकता देखेनौं ।

मण्डलीमा वर्षौंसम्म गइरहे तापनि येशू प्रभुद्वारा मुक्ति पाइन्छ भनेर मलाई थाहै थिएन । मैले मेरो जीवन तथा मेरो मण्डलीमा केही नपुगेजस्तै सँधै महसुस गर्थे । मण्डलीमा हाम्रो फलरहीतको उपस्थिति र मानवीय सामर्थ्यमा जोड्न खोजिएको हुँगेनी जीवनले हाम्रो वैवाहिक जीवनमा दोश्रो समस्या ल्यायो । हामीले विवाह गर्दा अँगालेका आदर्शहरू र हामीले पहिलोपल्ट निर्णय गरेका कुराहरूबाट हाम्रो वैवाहिक सम्बन्ध क्रमश खस्किँदै जान थाल्यो । पहिलो वैवाहिक समस्याभन्दा पनि दोश्रो वैवाहिक सम्बन्ध भन विकराल

भएर गयो । वैवाहिक जीवन पुनःनिर्माण असंभव देखिन्थ्यो । हामी एकापसबाट टाढा भन टाढा भइरहेको थियौं र हाम्रो बालबच्चाहरू छरपष्ट भएर बिभिन्न मार्गमा, खासगरी नराम्रो मार्गमा लाग्न थालेका थिए ।

त्यस्तो अशान्ति हुँदाहुँदै पनि पवित्र आत्माले हाम्रो जीवनमा काम गर्न थाल्नुभयो । हाम्रो कान्छी छोरी मारियाबाट भएर उहाँले काम गर्न थाल्नुभयो । आइतबारै साँझको सेवाहरूमा म र मारिया नजिकैको क्यारिस्मेटिक एङ्गलिकन मण्डलीमा जान थाल्यौं । त्यहाँ विश्वासीहरूले जोशिलो पाराले गीत गाउँथे अनि सम्पूर्ण सेवा नै सजीव र रौनकपूर्ण हुन्थ्यो ।

आत्माले भरिएर वा अन्य भाषामा गीत गाउनु मण्डलीको मुख्य सेवा रहेछ भन्ने मलाई लाग्थ्यो । मैले आँखा बन्द गरेर त्यहाँ गाइएका गीतहरू सुन्दा स्वर्गीय बाध्यबादनहरू सुनिरहेको छु जस्तो मलाई अनुभूति हुन्थ्यो । त्यो नै मैले जीवनमा कहिले अनुभव नगरेको वा कल्पना नगरेको इसाई जीवनको आयामसँगको मेरो परिचय थियो ।

एउटा सेवामा हामीले अन्तर्राष्ट्रिय फूल गोस्पल बिजनेस् मेन्स इन्टरनेशनल फेलोशिपबाट आएका एकजना अमेरिकन व्यापारीले “नयाँ जन्म” को बारेमा प्रचार गरेको सुनें । अरु एङ्गलिकन भैं मारिया पनि आकर्षित भइन् र नयाँ जन्मको बारेमा अभिमान चाहिन् । त्यसैले उनले एउटा पुस्तक किनेर पढिन् र उनले नयाँ जीवनको अनुभव गरी पवित्र आत्माको बपतिष्मा पनि लिइन् । साँच्चिकै उनको जीवनमा परिवर्तन आयो । उनको जीवनले चमक र खुसी झल्काउँथ्यो । आफूले अनुभव गरेको कुरा नबताई रहन्न थिइन् । सबैभन्दा महत्वपूर्ण कुराचाहिँ उनले हामी सबैजनाको निम्ति प्रार्थना गर्न शुरु गरिन् ।

मारियाको जीवनमा हुनआएको कुरा मैले महसुस गरेको थिएँ र उनको जीवनमा जे भएको थियो, त्यो असल थियो भनेर मैले स्वीकारेको थिएँ । तर मेरो निम्ति भने त्यस्तो अनुभव भएको थिएन ।

अँह, पटवकै भएको थिएन ।

मेरो जीवन सही कुराबाट टाढा थियो र येशू ख्रीष्टको सेवामा म आफैलाई पूर्णरूपले अर्पण गर्न सक्ँ भनेर मेरा जीवनका केही कुराहरूमा सुधार ल्याउन चाहन्थे । मारिया र

22 म किन ख्रीष्टियान भएँ ?

म निरन्तररूपमा मण्डली गइरह्यौं । मेरो वैवाहिक जीवन बिग्रँदै गइरहेको अवस्थामा मैले आत्मिक जीवनमा नयाँ आशा र उद्देश्य पाउन थालिसकेको थिएँ ।

अन्तमा, केही महसुस गर्न सकिने, जीवन परिवर्तन गर्ने कुरा हुन आयो । सायद, ती कुराहरू मेरो जीवनका समस्याहरूको उत्तर हुन सक्दथे । ह्यारी ग्रीनवुड नाम गरेका आयरल्याण्डका प्रचारक हाम्रो मण्डलीमा बोल्न आएका थिए अनि मारिया र म उनको रात्री सभाहरूमा उपस्थित भएका थियौं । म ती प्रचारकद्वारा तुरुन्तै प्रभावित भएँ । उनी अति आनन्दित थिए, अति खुसी देखिन्थे, अति स्वतन्त्र पनि । उनी प्रचारकजस्तो मात्र नभएर छुट्टै खालका थिए । उनी ब्रिटिश जल सेनामा हुँदा जँड्याह थिए रे । उनले ख्रीष्टद्वारा मुक्तिको महिमा ज्ञानमा नरकको खाल्डोबाट कसरी निस्किएँ भन्ने बारेमा जीवन परिवर्तनको साक्षी बताएका थिए ।

ती प्रचारको जीवन मेरो जीवनसँग मेल खाने प्रकारको थियो र उनले भनेका हरेक शब्द म ध्यान दिएर सुन्थे । उनले बिरामीहरूको निम्ति प्रार्थना गरे । मेरो आँखाकै सामुमा आश्चर्यकर्महरू भएको हेर्दै तीनछक्क पढेँ बसिरहेँ । शनिबारको रात्री सभामा बिललाई हामीसँगै जाऊँ भनेर फकाएका थियौं । स्किड्ड खेलेको कारणले हामी दुवैजनासँग घुँडाको समस्या थियो । हामी निको नभएसम्म फर्कन सक्नेछैनौं भनेर ढोका बाहिर निस्कँदा नानीहरूले केही ठट्टा गरेका थिए । त्यहाँ पुग्ने र त्यहाँबाट फर्कने हामी अन्तिम व्यक्ति थियौं । अन्तमा, हामी र ह्यारी ग्रीनवुडमा रह्यौं । उहाँले हाम्रो निम्ति प्रार्थना गरिदिए अनि प्रार्थनाले काम गयो !

केही हप्तामै हामी दुवैजना निको भयौं । परमेश्वरले हामीलाई आफूकहाँ ल्याउन शुरु गर्नुभयो । केही दिनसम्म ग्रीनवुडले गर्नुभएको सगितिका कुराहरूको बारेमा खाना खाने ठाउँमा पनि चर्चा नै भइरह्यो । ह्यारी ग्रीनवुड हामी बसेको अकल्याण्ड शहरको दुईघण्टा जति गाडीमा जानुपर्ने दक्षिणी शहर ह्यामिल्टनमा सगति-सभाहरू चलाउन गइसकेका थिए

हामी ह्यामिल्टन गएर उनको प्रचार अझै सुन्न सकौं भनेर सन १९७१ को मार्च १० तारिखको दिन विहान तयार भयौं । मैले सोचेको कुरा बिलले सोचेका छन् कि छैनन् भनेर मलाई केही पनि थाहा थिएन । हामीबीच राम्रो कुराकानी नहुने भएकोले को कहाँ जाँदैछ भनेर थाहा थिएन । हामीहरू आ-आफ्नो कारमा चढ्नुअघि गाडी निकाल्ने बाटोमा उभिरहेका थियौं । त्यस बीचमा हाम्रो कुराकानीको थालनी यसरी भयो:

बिल: तिमी कहाँ जाँदैछौ ?

प्याट: ह्यामिल्टनतिर

बिल: म पनि । तिमी केको निम्ति जाँदैछौ ?

प्याट : ह्यारी गिनबुडको सभामा

बिल: म पनि । त्यसो भने हामी सँगै जाऊँ , है त ?

चार जना नानीहरूको साथमा हामी सँगै गयौं । परमेश्वरले हाम्रो अत्यावश्यक घडीमा त्यहीँनेर हामीलाई भेटाउनुभयो । परमेश्वरले आफ्नो बाहुली पसारेर हामीलाई खाल्डाबाट तानेर निकाल्नुअघि हामीलाई निराशाको गहिराइमा पुग्न दिनुहुँदोरहेछ । हामी साह्रै निराश थियौं । हाम्रो जीवनले हामीलाई नै चुरचुर पारेर तोडिरेको थियो र आयरल्याण्डबाट आएका प्रचारकले बोलेको सन्देशले मात्र हामीलाई सहायता पुग्न सक्छ भन्ने हामीलाई अनुभूति भइरहेको थियो । हामी अगाडि बसेका थियौं, बिल स्वयमले आफू चर्गाई पाएको हेर्न चाहन्थे । आज पनि यति छर्लङ्ग याद छ पावलबाहेक हामी सबैजना लामबद्ध भएर बसेका थियौं । पावलचाहिँ मेरो अगाडि उभिरहेको थियो ।

भजन-गीतहरू उल्लसित र सजीव थिए । ह्यारीले बोलेका सन्देश साधारण थियो तर चर्गाई कार्यहरू भने अद्भुत र विश्वास-निर्माण गर्नेखालका थिए । सबै भइसकेपछि, ह्यारीले प्रत्येक व्यक्तिलाई आँखाहरू बन्द गरेर शिर निहुराउनु लगाए । त्यसपछि, सबैलाई आ-आफ्नो जीवन खीष्टमा अर्पण गर्न र समर्पणता जाहेर गर्न सबैलाई हात उठाउन चुनौती दिए ।

मैले पुलुकक हेर्दा पावलले माथि हात उठाएको देखें । यदि यो कुरा उसको लागि असल हो भने मेरो निम्ति पनि असलै हो भनेर मैले बिचार गरें । बिल, जेन र जोनले

24 म किन खीष्टियान भएँ ?

पनि हामीले गरेजस्तै गर्दैछन् भनेर मलाई हेक्का भएन । मारियाले खीष्टमा विश्वास गरेको छ महिनापछि हाम्रा सबै परिवार मारिया हिँडेको मार्गमा लाग्यौं । हामीलाई हुर्काउने कामहरू भए र पवित्र आत्माको बपतिष्माको निम्ति विश्वासीजनहरूले हाम्रो निम्ति प्रार्थना गरिदिन थाले । मैले केहीपश्चात नै अन्यभाषामा बोलेँ र दशकौँदेखि मनाउँदै आएको धार्मिक अनुष्ठानबाट करिब मुक्ति पाइसकेका थियौं । नबुझ्ने भाषाका शब्दहरू मेरो मुखमा मेशिन गन पढ्केजस्तो गरी लामो र चक्राँ स्वर्मा निस्कन्थ्यो ।

बिल र अन्य तीनजनाले पनि पवित्र आत्माको बपतिष्मा पाए । परमेश्वरले प्रार्थनाको उत्तर शक्तिको साथ सुन्नु भएको कुराले अवाक भएर मारियाले गहभरि आँसु पारेर एकछेउबाट हेरिरहेकी थिइन् । त्यो सामान्य निर्णयले हाम्रो जीवनलाई परिवर्तन गरिदियो । हाम्रो वैवाहिक जीवनमा निमेषमै आश्चर्यरीतिले सुधार आयो । हाम्रो घरमा शान्तिले बास गर्‍यो । साँचोरूपमा भन्नुपर्दा एकैरातमा हाम्रो सोच भावना, जीवनशैली र अपेक्षाहरूमा परिवर्तन आयो ।

हामीबीच कुराकानी हुनथाल्यो किनभने हाम्रो जीवनमा घटेको उमङ्गको कुरा एकआपसमा गर्न चाहन्थ्यौं । हाम्रो मण्डलीको जीवन जीवन्त भएर आयो । हाम्रो पारिवारिक जीवन पनि स्फुर्ति आयो । हामीले सँगै संगीत, अध्ययन र सिकाइको निम्ति एउटा नयाँ संसार पत्ता लायौं ।

हामीले प्रार्थनाको उत्तरको आशा राख्थ्यौं र ती हुन आउथेँ । हामीले खोक्रो प्रार्थना मात्र गर्दैन थियौं । परमेश्वरले ल्याउन खोज्नुभएको परिवर्तनमा कुनै सीमा नै हुन्न । पुरानो जीवन सजिलैसँग काँचुली फेरिएभैं भयो । हामी त्यसपछि कहिलेपनि सांसारिक रमाइलोमा गएनौं, हामीले व्यापारिक सम्पर्क बढाउने र सामाजिक भय्याङ्ग चढ्ने उद्देश्यले समारोहतिर जाने कार्य छोड्यौं । त्यस समयमा हाम्रा धेरैजसो पुराना र मित्रहरूले हामीलाई छोडे तर उनीहरूको साटोमा हामीलाई प्रेम गर्ने र वास्ता गर्ने मानिसहरू पायौं ।

वास्तवमा, हामी जहाँ गए तपानि इसाईहरूसँग भेट भइहाल्थ्यो । हाम्रोजस्तो अनुभव र आनन्द बाँड्ने विशाल संख्यामा मानिसहरू भेटिन्थ्यो । परमेश्वरको विश्वव्यापी

परिवारको एउटा अंशको रूपमा हामी पनि घुलमिल भइहाल्थ्यौं ।

मेरो जीवनमा नवीन शैली र सोचबिचारहरू प्रस्फुटन हुँदै गए । ती कुराहरू मैले विगतमा अनुभव गरेको भन्दा एकदमै फरक थिए। बाइबल अध्ययन पनि जीवन्त हुँदै गयो र अरु मानिसहरू मजस्तै परिवर्तन हुन सक्नु भनेर उनीहरूलाई बताइ हाल्थे । पवित्र आत्माले मलाई धेरै पहिलादेखिनै आत्मा बचाउने सु-समाचार कार्यको निम्ति खिचिरहनु भएको थियो ।

मेरा पहिलाका प्रयासहरू निरर्थक भएको हुँदा म अहिले आफ्नो विश्वास जोश तथा उमङ्गको साथमा बताउन सक्षम भएँ । परमेश्वरलाई धन्यवाद होस्, बिलमा पनि त्यस्तैखालको अनुभव भइरहेको थियो । अन्तमा, म सानो हुँदा भित्तामा लेखिएको कुरा के रहेछ भनेर बुझ्न थालेँ । अन्तमा, मैले “दाज्यु-भाइहरूभन्दा नजिक रहने साँचो मित्र” पाएँ, उहाँ हुनुहुन्थ्यो येशू प्रभु । यसरी मेरो साँचो जीवनको शुरुवात भयो ।

परमेश्वरको सेवा गर्नको निम्ति मभिन्न भन्न ठूलो इच्छा र आगो दन्किरहेको थियो । मानिसहरू प्रभुमा बाँच्नु भनेर म आफ्नो घरमा प्रार्थना संगति शुरु गर्न चाहन्थेँ । मैले यो कुरा राख्दाखेरि उनले तुरुन्तै स्वीकार गरिहाले । पहिलो हप्तामा ६ जना मानिसहरू आए भने केही समय पछि नै हप्तामा १०० भन्दा बढीहरू मानिसहरू प्रार्थना संगतिमा आउन थाले । आठ वर्षभित्रमा विश्वासीहरूको संख्या बढेर गयो र हजारौं मानिसहरू प्रार्थना सभाद्वारा प्रभुमा बाँचे, निको भए र छुटकारा पाए । त्यस बेला म पनि दिदी-बहिनीहरूको सेवाकाइमा उत्रिई सकेको थिएँ ।

26 म किन खीष्टियान भएँ ?

अध्याय ६

दिदीबहिनीहरूको सेवाकाइ

दिदीबहिनीहरूलाई सिकाउनको निम्ति दिदीबहिनीहरूको निम्ति सिकाउने अवसरहरू असंख्य छन् । मेरो श्रीमान सेवामा साथ दिन मैले कस्तो भूमिका खेल्नुपर्ने रहेछ भनेर थाहा गर्न मलाई धेरै वर्ष लाग्यो । म उहाँको कमसेकम सहकर्मी हुनुपर्छ भनेर सोच्ने गर्दथेँ तर हामी बाहिर मूलुकको एकदिने यात्रा सिध्याएर हवाईजहाजबाट न्यूजिल्याण्ड फर्केदा गर्दा परमेश्वरले एउटा प्रकाश दिनुभयो, जसले गर्दा जीवनको दर्शन नै पूर्णरूपमा परिवर्तन गरिदियो । दर्शन जस्तो मकहाँ आएको थियो, मैले त्यस्तै लेखेकी छु । त्योचाहिँ यस्तो थियो:

“तिमी तिम्रो श्रीमानको सेवाकाइको भाग होइनौं, तर टेवा हौं । तयारी हौं, खोज र तिमिले मेरो नाममा प्रयोग गर्न तिमिलाई आवश्यक परेका कुराहरू लेख । तिमिले कल्पना गरेकोभन्दा फरक प्रकारले तिमिले सेवा गर्नेछौं । त्यसकारण, मैले तिमिलाई दिदीबहिनीहरूको बीचमा असाधारण सेवाको निम्ति बोलाइरहेको छु । प्रत्येक क्षेत्रमा तयार भएर बस । मैले पहिले कहिले बोलावट नदिएका स्त्रीहरूलाई आज बोलाएको छु । शुरुका मण्डलीको संसारभन्दा आजको संसार एकदमै भिन्न छ । दिदीबहिनीहरू अबै गतिशिल हुनुपर्छ, उनीहरूले विश्वास गरेको कुरामा स्पष्टवादी हुनुपर्छ । यी नै हुन् तिनीहरूको भूमिका । खोज र मेरो दृष्टिमा अनमोल ठहरिएका दिदी-बहिनीहरूको निम्ति मेरो उद्देश्य प्रकट गर्न तिमिसँग जे जे उपलब्ध छ, त्यस कुराको प्रयोग गर । उनीहरूले महत्वपूर्ण भूमिका खेल्नु, साहसी बन्नु र सही उद्देश्य राख्नु भन्ने हेतुले तिनीहरूलाई सिकाऊ अनि अति देऊ ।”

बिलको सेवाकाइमा मैले प्रतिस्पर्धा गर्नुहुँदैन भनेर यो बचनबाट थाहा पाएँ । अहिले दिदीबहिनीहरूलाई एकत्र गर्ने काम म एकलैले गरिरहेको छु । तापनि धेरैपटक हाम्रो सेवाकाइहरूमा एक-आपसमा सहयोग गरिरहेका छौं । यी वर्षहरूमा मेरा श्रीमान बिल न्यूजिल्याण्डभरि सेवाहरूमा सहभागी भइरहनुभएको छ भने उहाँसँग प्रायः यात्रामा जाने गर्दछु । शुरुमा उहाँसँग के गर्ने भनेर मलाई थाहा थिएन अनि निराशा बोकेर उनलाई पछ्याउँदै होटेलमा चार रात बिताएँ । त्यसैले, अहिले बिलले सभा संचालन गर्दै गरेको बेलामा म पनि दिदीबहिनीहरूको संगति संचालन गरेर उनीहरूको बीचमा सेवाकाइ गर्दछु । र, बिलको सेवाकाइसँग मेरो सेवाकाइ यसरी मिल्न गयो ।

मेरो एउटा सभामा मेरा चारैजना छोराछोरीहरू सहभागी भएका थिए । तपाइलें आफ्नो छोराछोरीको साथमा सेवा गर्नुपाउनु भनेको सबैभन्दा ठूलो अवसर र खुसीको कुरा हो । बालबालिकाहरूले र उनीहरूको सन्तानले येशू प्रभुलाई निरन्तररूपमा पहिलो स्थान दिऊन् भनेर मेरो प्रार्थना छ । म र मैले प्रेम गर्नेहरूप्रति परमेश्वरको अतुलनीय प्रेम र अनुग्रहको निमित्त उहाँलाई धन्यवाद भएको होस् । परमेश्वरले गर्नुभएको र गर्न लागिराख्नु भएको महान कार्यको निमित्त उहाँलाई महिमा भएको होस् ।

28 म किन खीष्टियान भएँ ?

अध्याय ७

तपाईं नि ?

बाइबलले भन्दछ, हामीले हाम्रो जीवन पूर्णरूपले येशूलाई दियो भने पवित्र आत्मा हामीभित्र बास गर्नुहुन्छ । पवित्र आत्मा महान शक्ति हुनुहुन्छ । र सबै विश्वासीहरूले पवित्र आत्माको अभिषेकको अनुभव गर्न सक्दछन् । योचाहिँ हामी भित्रको परमेश्वरको प्रत्यक्ष उपस्थिति हो । हामीले प्रायः गरी तापको रूपमा वा वास्तविक शक्तिको रूपमा अनुभव गर्दछौं अनि उहाँले कुनै डरबिना नै अरुहरूलाई उहाँको बारेमा बताउन हामीलाई सामर्थ्य प्रदान गर्नुहुन्छ । यसरी नै शुरुका मण्डलीहरू बढ्दै गएका थिए ।

अर्को कुरा, हामीलाई पछ्याइरह्यौं भने उहाँले हामीलाई कहिल्यै पनि नछोड्ने र नत्याग्ने प्रतिज्ञा गर्नुभएको छ । हामीभित्र रहनुभएको पवित्र आत्माको शक्तिले हामी बिरामीहरूको निमित्त प्रार्थना गर्न, भूतहरू धपाउन र महान आश्चर्यकर्म देख्न सक्दछौं । म हरेक दिन बाइबल अध्ययन गर्ने गर्दछु र परमेश्वरले हरेक पल्ट मलाई केही न केही नयाँ कुरा प्रकट गरेकै हुनुहुन्छ ।

जब बिल र मैले हाम्रो परिवार र अरु मानिसहरूको निमित्त हरेक दिन प्रार्थना गर्दछौं, हाम्रो प्रार्थनाको सुनुवाई भएको हामीले पाएका छौं । परमेश्वर सत्य हुनुहुन्छ । बाइबलले भन्दछ, न धेरै ज्ञानी मानिसहरू, न त धेरै उच्चकूलका मानिसहरू, न त शक्तिशाली मानिसहरू परमेश्वरको राज्यको हकदार हुनसक्छ । यदि हामी परमेश्वरको राज्यमा पस्न चाहन्छौं भने हामी सानो बच्चाहरूभै हुनुपर्छ र आफैलाई परमेश्वरमा सुम्पनु पर्दछ ।

मुख्यकुरो अहिले नै आफ्नो जीवनमा उहाँमा समर्पण गरेर हामी उहाँको राज्यमा प्रवेश गर्न पाउने छौं । येशू ख्रीष्टद्वारा मेरो परमेश्वरसँगको व्यक्तिगत सम्बन्ध रहेको छ र परमेश्वर मलाई वास्ता गर्नुहुने मेरो स्वर्गीय पिता हुनुहुन्छ अनि दुःखको घडिमा म उहाँकहाँ जान सक्छु भनेर मैले उहाँलाई चिनेको छु ।

म किन ख्रीष्टियान भएँ भनेर भन्न चाहेको कुरा यहि नै हो । येशू ख्रीष्टद्वारा धर्मपुत्रीको अधिकार पाएर म अहिले परमेश्वरको सन्तान भएको छु । विश्वासी भएको कारण उहाँले मभित्र बास गर्न पवित्र आत्मा पठाउनु भएको छ र उहाँको उपस्थिति म सँधै थाहा गर्दछु । येशू प्रभुले हामीभित्र बास गर्न र हाम्रो निम्ति सहायकको रूपमा पवित्र आत्मा पठाउँछु भनेर प्रतिज्ञा गर्नुभएको छ । र पवित्र आत्मा साँच्चिकै हाम्रो सहायक हुनुहुन्छ ।

प्रभु येशूलाई आफ्नो जीवनको मुक्तिदाताको रूपमा स्वीकार गर्न तयार मानिसहरू सबैलाई परमेश्वरले विशेष अधिकार समानरूपमा दिनुभएको छ ।

असल मानिस भएर स्वर्ग गईनै । हाम्रा असल कार्यले हामीलाई स्वर्ग पुऱ्याउँदैन । परमेश्वरमा हामीले गरेको विश्वासको मात्र महत्व हुन्छ । यदि असल कार्यले हामीलाई स्वर्गमा पुऱ्याउने हो भने येशू प्रभुको आवश्यकता नै पर्दैनथियो, परमेश्वरको पुत्रले कृटाइ खानु, रगतपच्छे हुनु, कोरां खानु, गिल्ला गरिनु र क्रुशमा मर्न पर्दैनथियो ।

परमेश्वरको थुमाको रूपमा येशूले हाम्रो सम्पूर्ण पाप आफैमा लिनुभयो र उहाँलाई विश्वासगर्ने जतिलाई अनन्त जीवन दिनुभयो । अनन्त जीवन परमेश्वरको उपहार हो । हामीले मुक्ति कमाउन सक्दैनौं । मुक्ति परमेश्वरको सामु पापको स्वीकार गरेर, उहाँको सन्मुखमा विनय भएर, र जीवनको मालिक हुन उहाँलाई स्वीकार गरेर पाउन सक्छौं ।

येशू ख्रीष्ट मृत्युबाट तेश्रो दिनमा बौरी उठ्नुभयो र उहाँले हामीसँग हुन भनेर पवित्र आत्मा पठाउनुभयो । यदि हामीले परमेश्वरमा समर्पण गर्न आफैलाई तयार गऱ्यौं भने तपाईंले आफ्नो जीवनमा परमेश्वरको उपस्थिति थाहा गर्नुहुनेछ । येशू ख्रीष्टद्वारा मात्र परमेश्वरसम्म पुग्न

30 म किन ख्रीष्टियान भएँ ?

सकिन्छ । उहाँ नै बाटो, सत्य र जीवन हुनुहुन्छ । यदि आज राति नै तपाईं मनुभयो भने तपाईं कहाँ जानुहुन्छ ? स्वर्ग कि नरक ? हामीले स्वास-प्रश्वास गर्दा लिएको हावा पनि परमेश्वरले दिनुभएको हो । तर हाम्रो जीवन बाफजस्तै हो जो पलभरमा उँडेरजान्छ । के तपाईं मर्न तयार हुनुहुन्छ ? मेरो आत्माले मृत्युको समयमा यो शरीरलाई छोडेर जान्छ, म मेरोसाथमा केही पनि लान सकिदैन । म यस संसारमा नाङ्गै आएँ, र नाङ्गै जान्छु । मैले यस संसारमा धनसम्पति र बालबच्चाहरू सबै छोडेर जानुपर्छ ।

मैले छोड्न सक्ने एकमात्र उत्तराधिकार भनेको नै “आत्मिक सन्तानहरू” हुन्, जसलाई मैले प्रभुमा डोऱ्याएको हुन्छु अनि जोहरू परमेश्वरको आत्माबाट जन्मेको भएर परमेश्वरको सम्मुखमा साँचो पवित्रतामा हिँड्छन् । उनीहरू पनि स्वर्गको राज्यमा प्रवेश गर्ने मौका पाउनेछन् । हामीले प्राःय गरी गुमाउने सामान्य कुरा यही नै हो ।

यदि आफ्नो जीवन येशू ख्रीष्टमा सुम्पेर पवित्र आत्माद्वारा नयाँ गरी जन्मन चाहनुहुन्छ भने, कृपया घुँडा टेकेर यो प्रार्थना गर्नुहोस् :

“स्वर्गमा बस्नुहुने प्यारो परमेश्वर पिता, म तपाईंको पुत्र येशू ख्रीष्टको नाउँमा आउँदछु । म मेरो सम्पूर्ण पापहरू मानिलिन्छु । तपाईंले पुत्र येशू ख्रीष्ट यस संसारमा मर्न पठाउनु भएको कुरामा म विश्वास गर्दछु, क्रुशको मृत्यु मेरो सम्पूर्ण पापको ऋण तिर्नको लागि र अनन्त जीवन दिनको निम्ति थियो । येशू ख्रीष्ट तेश्रो दिनमा मृत्युबाट बौरी उठ्नुभयो, अनि स्वर्गमा उचालिनुभयो, र परमेश्वरको दाहिने हातपट्टि बस्नुभएको छ । येशू ख्रीष्ट अहिले म तपाईंकहाँ फर्कन चाहन्छु । म सबै पापहरूबाट फर्कछु र तपाईंलाई मेरो प्रभु र मुक्तिदाता भनेर स्वीकार गर्दछु । धन्यवाद प्रभु, मलाई बचाउनुभएको लागि ।”

यदि तपाईंले यो प्रार्थना विश्वासको साथ गर्नुभएको छ भने परमेश्वरले यसको जबाफ दिनुहुन्छ । पवित्र बाइबल धर्मशास्त्रमा विश्वास गर्ने मण्डलीमा तपाईं जानुहोस् । प्रत्येक दिन बाइबल अध्ययन गर्नुहोस् । सम्भव भएसम्म चाँडै बपतिष्मा लिनुहोस् । तपाईंले पवित्र आत्माको बपतिष्मा र अन्य भाषाको चाहना राख्नुहोस् । यसो गर्नुभएमा तपाईंले आफ्नो विश्वास अरुहरूलाई बताउन शक्ति पाउनुहुनेछ । साथै, बिरामीहरूलाई चंगाई गर्ने र भूत आत्माहरू धपाउने शक्ति पाउनुहुनेछ । तपाईंले पवित्र आत्माको शक्ति थाहा पाउनुहुनेछ र जीवनभरि तपाईंले उहाँको प्रेमले भरिरहने छ ।

डभ मिनिस्ट्रीज

पोस्ट बक्स ४८०३६

ब्लकहाउस बे,

अकल्याण्ड ०६४४,

न्यूजिल्याण्ड

Email:

dove@ doveministries.com

www. Doveministries.com